

Es miren, però no es toquen

Els gegants, ahir, a la plaça Major, amb el públic assegut en cadires i sense poder acostar-s-hi. J.C.

Em poden creure. Ho sé de bona tinta: veure la gent a través de la petita espiera des de dins del gegant o de la gegantessa d'Olot sobretot les carones dels més petits, és màgic. I la màgia es multiplica a les cercaviles, quan els espectadors estan a tocar. És una sensació difícil de descriure amb paraules. Allà dins hi ha una barreja d'olor del guix i la cola de conill dels caps dels gegants, de la roba, que es ventila només per les Festes del Tura i per Corpus i –perdoneu– de la suor del qui fa moure vuitanta quilos, als quals se suma la responsabilitat de dur a les espatlles uns símbols de la ciutat i unes figures obra dels insignes escultors Miquel Blay i Celestí Devesa. Intento explicar aquestes sensacions, perquè,

sense cap mena de dubte, aquests majestuosos gegants, només tenen sentit, només llueixen amb tot el seu esplendor, quan tenen la gent a tocar, quan després d'una tirada de cercavila al ritme dels pasdobles L'Aligot, El Turco i Cercavila –més recentment, també El Nardo– o de ballar a la plaça Major, els més petits els aixequen les faldilles i els més atrevits hi entren a l'interior, o simplement s'hi retraten amb tota la família i a correu han d'apartar-se perquè reprenquin el recorregut.

I és que, aquest any, les mesures de prevenció de la Covid-19, imprescindibles en un acte amb públic, obliguen els espectadors a mirar de lluny i a no tocar els gegants i, per extensió, és clar, les comparses dels nans i cavallets i el capgròs Cap de Lligamosques, que els acompanyen. Els que han tingut la sort d'aconseguir entrada –gratuïta i només pel control de l'aforament– poden veure els balls de les comparses oficials del Tura asseguts còmodament en una cadira i sense que el cap de la persona que tenen al davant els molesti. De fet, hi ha una desena d'actuacions, per facilitar la participació del màxim nombre de persones possible d'acord amb l'aforament que s'ha considerat de seguretat d'acord amb el Procicat.

Estic convençut, però, que troben a faltar la sensació de llauna de sardines, pròpia dels altres anys, molesta o molt molesta, però un element més de la litúrgia de la faràndula olotina. Tampoc hi ha la tradicional invasió del centre de la plaça Major per buscar la fotografia de torn, ni tampoc hi ha cercaviles. Aquest any, doncs, i per culpa del virus, els gegants, nans i cavallets es miren de lluny i no es toquen. Res més lluny de dissuadir els espectadors d'anar fins a la plaça per tornar a veure ballar els gegants al ritme repetitiu del valset compost pel mestre de capella de Sant Esteve, el dominic Miquel Sisè. Sigui com sigui, la tradició es repeteix i, com que les olotines i els olotins veneren els gegants, es tornen a emocionar com han fet des de fa més de cent anys. Això sí, hi insisteixo, els han de veure de lluny i sense tocar-los. Trobaran a faltar aquell caliu especial de quan els tenen a un pam.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 06-09-2021, Pàgina 24

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2023711-es-miren-pero-no-es-toquen.html>